

מציאת האשה פרק ששי כתובות סמ.

עין משפט נר מצוה

ל א מיי פ"כ מהל'
אבות הלכה א סמג
לאון פא טו"ש א"ש
סמוק קוג ספיף ה:
לח ב טו"ש א"ש ס'
קיד ספיף ז:
לג ג מיי שם הלכה ט
טמנ שם טו"ש ט
ס' קוג ספיף ח:
מ ד מיי שם הל' ו טור
ש"ע שם ספיף ז:
מא ה מיי שם טור ש"ע
ס' ספיף ג:
מב ו מיי שם הלכה ה
טור ש"ע שם ספיף ז:

א) גיטין נה, ב) ג"כ סו, ג)
א) ר"ל (ד) אחריו. יע"ד.

מוסף רש"י

ונטלה עישור נכסים.
זה משפט הנזכר בשעת
נדרות או משאין ליעול
עשור נכסים עשור נכסות
פרנסת מזונות, לנד מה
שניזנו מוונות עד אותה
שעה (גיטין נה.). ולא
הספיקה שניה לתקן בזה,
פרנסה, שלא נקם, עד
שמת הבן. ונפלה כל
הירושה לפני שמת (סו.).
שניה ויתרה. אצרה
עשור נכסים שלה ולא
אחין מניב עשור נכסים
כירשף ושא"ל יתקן בזה,
דעמל דקמיי עשור
נכסים כדי שמהל לנתן
פרנסת משאין והא לנתן
טפי אמר ר' אצרה
חובני. וכי מפני קדמה
זו אצרה זו, גדולה
מזו אמר. אצרה. אפילו
מכר האל את הנכסים,
מוציאין. מיד הלכות
העשור לפרנסה וע"פ
שלי מוציאין למזונות
ממשעבדי, ואת אצרת
שניה ויתרה. מפני שלא
הספיקה. ואלה שבעבדי זה
אצרה שאלה גדולה מזו
אמר שפסקי ועשוי סתן
כפניו תפסקי (סו.).

תוספות ר"ד

נדוניית מנכסיו והלכך
א"פ שלא צוה האב על
נכסיו מחייבם היתומים
לחת לזן פרנסתן אבל
היבט שצוה האב שלא
יתפרנסו מנכסיו הכל לפי
צוואתו ואין לנו לחייב
את היתומים. הלא היה
רב לר' בני חזיו האחים
שבעברו מהו פ"י שלה לו
אגרת שלומים וביני חזיו
כתב לו האחים שפרנסת
ומברו נכסי אביהן מהו
פ"י יוכלין הבנות לטרוף
פרנסתן מאותן הלקוחות
או לא היה יתיב ר"ח
קמיה דר' ואמר מכרו
קמבעי ליה או משכנו
עד זמן קצוב ולא נכנס
לגמרי א"ל מאי נכסא
לך מיניה בין מכרו בין
משכנו מוציאין לפרנסה
ואין מוציאין למזונות
פ"י האחים שמכרו נכסים
אחר מות אביהן מוציאין
מן הלקוחות לפרנסת
הבנות משמשה שמת
אביהן חוב מוטל עליהן
לפרוע פרנסתן ולא כל
כמנייהו למכור נכסי
אביהן שנשעבדו להן
משעת מיתת אביהן
ואין מוציאין למזונות
כדתן אין מוציאין למזון
האשה והבנות מנכסים
משועבדים מפני אי
שאלו לה קצבה א"ל
פרנסת הבת י"ל קצבה ע"פ
דמאי חוב כלל דעלמא
וטריף ממשעבדי. איתמר
מי שמת והיבט ב' בנות
ובן וקדמה ראשונה שניה
ע"פ ויד הספיקה ע"פ
לגבות עד שמת הבן א"ל
שניה ויתרה פ"י אבדה
חלק פרנסתה כיון שגפלו

תלה ליה רב לרבי בני חטי. שלח לו אגרת שלומים ותלה שאלה זו
בין השיטים: הוה יפזר ר' חייא קמיה. דרבי כשצאת שאלה זו לפניו:
רבי חייא מאי עשעבדו דקא מיבעי ליה מכרו או משכנו:
דמשמע הכי ומשמע הכי. והוא כשישיב משכנו יפרש אם שניהם
שוימו לו או (אם) יש חילוק ביניהן ומנה

אומר על שניהם: אחד זה ואחד זה
אין מוציאין. אחד לפרנסה ואחד
למזונות: עד שמת הבן. ונפלה הירושה
לפני הנזכרות: ויפרי. עשור נכסים
ולא אמרי' מיטול עשור נכסים תחלה
כמו שנטלה זו ואח"כ יתקון אלא זו
שקדמה ונשאת נכסה וצת על הצת
אין לה עשור נכסים שהרי שתיין
שוות זירושיה: גדולה מזו. שאפילו
שיעבדו אחין את הנכסים יפה כח
פרנסה לנרוף לקוחות וזו שהנכסים
בעין אמרת ויתרה: נימא ליה מאן
אמר. אלא לאו שמיע ליה ולא קבלה
ומשום הכי לא הדר מהו מהל דשמי
נזכר וכו': (ועלם לא הוה שמיע ליה.
מעיקרא וכי שמעה קבלה וכי אצרה
ר' חנינא ככר הוה שמיע ליה וקבלה
ומש"ה לא א"ל מאן אמרה: ושאיני
הס. הא ללא הדר ציה ממאי דאמר
שניה ויתרה: משום רווח ציפא.
שהרי שכתרה הרבה שנטלת חזי
הירושה: יורשם הו"א. עשור נכסים
שמתנו לה צמורת ירושה תקינו לה:
אין. צלמת לא מנא לסלוקה צוזי ולא
צחדא ארעא שאם רועה נוטלת חלקה
מכל קרקע וקרקע ואין יכולין להקנות
לה חלקה במקום אחד: בעלמא חוב
הו"א. ומני לסלוקה צוזי או צחדא
ארעא: נימא צינונים ואלא צבועה
כו'. אי בעלת חוב דלצא חוב צינניה
גובה אלא מן היצורית ואינה נפרעת
אלא צבועה שלא נטלה מנכסים הללו
כלום דקיי"ל (גיטין מה): אין נפרעין
מנכסי יתומים אלא מן הצורית ואין
נפרעים מהן אלא צבועה ואי בעלת
חוב שלהן אין כאן צא ליפרע מנכסי
יתומין: רב אשי מת ונת רב סמא צנו
צחיין) וכשצאת צתו ליפרע נטלה
מחלקו של מר צר רב אשי שהיה קיים
ציננות שלא צבועה אלמא בעלת
חוב דלחי הו"א: ומצריה דרב סמא
ויצוריה. לפי שבעלת חוב של אצוי
היתה אשה אחיה: כי אשה היא
איתתא. אשה אחת צלת לפני ר'
נחמיה שהיה לה ליעול עשור נכסים
צמקומו של רב צר רב הונא וצקשה
ממנו לשלוח לו דבר מאתו שישתדל
צדינה: אצטרובלא. מושב אמת
הרחים כמות שהן ומקרקעי חשיב
לזו: מעמלא דציטי. שכירות צדמים
ממקרקעי קא אמי: הוה יפזר רב
שם קמיה. כשצא צלת לפניו
ואיקפד רב הונא על דקרייה הונא
צברין: א"ל. רב הונא לרב שמת: זיל
אימא ליה. צלשון גנאי כאלר אומר
לך: וכשמהל. מהיה אם לא תאמר
צלשון זה: ענן ענן. מהיכן אמתה

אומר לגבותה ממקרקעי או אפילו ממשעבדי ועוד שאלה אחרת השיבני: מאן יפזר צי מרויחא צרישא. מי מיסב צצית צלצ צרשא הקרואים.
כשהיו מסוכזים שהיה ניכר מסיבתן מי הוא הראש שהגדול מיסב צצית אחת לראש השולחן ושני לו צצית אחרת לנמטה הימנו: א"ל מר
רב. אמתה ורב הונא רבין. ולפיכך אמר לו כך שלא יכעוס עליו על ששעה שליח צדצר ומראהו פנים שעל כרוח נעשה שליח לך:

תלך ליה רב לרבי בני חטי. פירש ר"ח שאלות הרבה שאלו והיו
אגרות תפירות זו לזו וצין אומם תפירות ככז שאלה זו
וצקוטרס פ"י צין השיטין וכן אמר צירושלמי צהנוקין תלי לי ציני
שיטיא: משום רווח בירא. יש להסתפק היכא דליכא עשר

צנות דליכא רווח צימא מהו:
ואישתריק. מכאן רגיל ר"ת
כשהיה יושב צדין
ואחד מצעלי דינין מגוס לחצרו ואומר
כך וכך תמחייב לי צדין רגיל היה ר"ת
לומר שקר אמת דובר כי לא יתחייב
שאם אין לו לדיין לומר כך מה היה
מוכיח רב מנימוג מדאשתין אממר:
מעמלא דביתי. וא"ת היכי דמי

אי צשכירות שיצא מן
הצמים פשיטא שפורפת דהא מקרקעי
אינשו ואי צשכירות שגבו ככר הני
מטלטלי ממש הוו ויש לומר דמיירי
שהשכירו הצית לשנה ועמד צו השוכר
חזי שנה ואע"כ צצצ תמחייב על מה
שעמד צצית גובה וצצ חשיב מטלטלי
דשכירות אינה משתלמת אלא לצסוק:
ובשמתא דחוי מאן דלא צימא
ציה. וא"ת אע"פ
שא"ל יהא צרין הפרה כדאמרין צאלו
הן הגולין (מסע דף יא: וס) נדוי על
תנאי צרין הפרה מנלן מהיודה דתמיב
אם לא ציצאומיו אליך וגו' אף על פי
שקיים התנאי היו עלמותיו מנגולגין
צארין וי"ל דה"מ צצצ שהמנודה
מסופק צשעת נדוי אם יתקיים
התנאי כי הסם דמאריה וגנני צצדי
שמים לא היה יכול לצומרנו והיו כאלו
אין תנאי כלל אצל הכא צצידו לקיים
התנאי אין צרין הפרה. ר"ת:

ליה רב יימר לרב אשי אלא מעתה אשכחה מציאה בעלמא דאיכא
רווח בירא הכי נמי דלא יתבינן לה עישור נכסים אמר ליה אנא
רווח בירא מהני נכסי קאמינא אמר אמימר בת יורשתה הו"א אמר ליה רב
אשי לאמימר אילו בעי לסלוקה בוזי הכי נמי דלא מצי לסלוקה אמר ליה
אין אי בעי לסלוקה בארעא הכי נמי דלא מצי מסלק לה אמר ליה אין
רב אשי אמר בת בעלת חוב הו"א ואף אמימר הדר ביה דאמר רב מנימוג
בריה דרב ניחומי הוה קאמינא קמיה דאמימר ואתאי האי איתתא לקמיה
דהות קא בעיא עישור נכסים וחזיתיה לדעתיה דאי בעי לסלוקה בוזי הו
מסלק לה דשמעי מאחי דהוו קאמרי לה אילו הוה לן זוזי סליקנא בוזי
ואישתיך ולא אמר להו ולא מידי והשתא דאמרת בעלת חוב הו"א דאבא
או דאחי למאי נפקא מינה למיזבא לבינונית שלא בשבועה ויזבורית
בשבועה מאי תא שמע דרבינא אגביה לברתיה דרב סמא בריה דרב
אשי הבינונית ושלא בשבועה מכריה דרב סמא בריה דרב אשי זבורית
בשבועה) שלא ליה רב נחמיה בריה דרב יוסף לרבה בר רב הונא וזמא
מנהרדעא כי אתיא הא איתתא לקמך אגבה עישור נכסים אפילו
מאיצטרובלא אמר רב אשי כי הוינן בי רב כהנא יהוה מגבינן אפילו
מעמלא דביתי שלא ליה רב ענן לרב הונא הונא חברין שלם כי אתיא הא
איתתא לקמך אגבה עישור נכסי הוה יתיב רב ששת קמיה אמר ליה זיל
אימא ליה ובשמתא יהא מאן דלא אמר ליה ענן ממקרקעי או ממטלטלי
ומאן יתיב בי מרויחא ברישא אול רב ששת לקמיה דרב ענן אמר ליה מר
רבה ורב הונא רביה דרבה ושמותי שמית מאן דלא אמר ליה ואי לאו דשמית
בריא קאמינא ענן ענן ממקרקעי או ממטלטלי ומאן יתיב בי מרויחא
ברישא אול רב ענן לקמיה דמר עוקבא א"ל חזי מר היכי שלא ליה רב הונא
ענן ענן ועוד מרויחא שלחה לי א) [לא ידענא] מאי ניהא א"ל אימא לי איזי
גופא

תוספות ר"ד (המשך)
והשתא דאיננהו קמה
אמרת ויתרה וקס"ד
דשעמא דר"י הוה דכין
שוכסו הנכסים בירושה
דין הירוש כדן הלוך
רבי וכו' שאינה גובה
מן הלקוחות כן אינה
גובה מן הירושין ואם מתו
הבנים אין הבנות גובות
מירושין וכשיו אחרין
בעצמן יורשות את אחיהן
אין זוגה על זו ומשה'
א"ל גדולה מזו אמר שאף
מן הלקוחות הוא גובה
וכ"ש מן הירושין ואהדר
ליה ברי' ש"ה דאיכא
ירוש היתום פ"י שהניג
בידה ריח מן הנכסים
האלה לירש חציו וטעמא
דפרנסת הוא כדאמר שאנו
אומרים דעתי של אב
ואינו שחתבוהו בתו
והשתא דאית לה חילוקא
בנכסיו אין רצונו שטול
פרנסתה שהיה יש לה
ואינה מנכהו אבל לעולם
גובה מן הלקוחות בין
מירש היתום אם מתו:
א"ל רב יימר לר"א אלא
בעלמא דאיכא ירוח בירא
ה"ל דלא יתיבן לה ע"פ
א"ל ירוח בירא מהני נכסי
קאמינא. ופסקי רבואתא
ה"ל כ"ר משום דר"א
מרחן למילתי' ובירושלמי
פסק הלכה כ"ח: אמר
אמימר בת יורשתה הו"א
פ"י ע"פ שחוקו לה חכמים
ברותה יורשה תקנו לה
א"ל ר"א אילו בעי לסלוקי
בוזי ה"ל דלא מצי
לסלוקה [א"ל אין אי
בין] בחזא ארעא ארעא ה"נ
דלא מצי מסלקן א"ל
אין ור"א אמר בת ב"ח
הו"א ואף אמימר הדר ביה
למימר כ"ר אשי דבעלת
חוב היא ומצי לסלוקי
בין בוזי בין בחזא
ארעא וכך ה"ל. ובענין
והשתא דאמר בע"ח הו"א
דאבא או דאחי פ"י האין
היטלו חכמים חוב זה
על היתומים כאלו לפרוע
חוב אביהם או לפרוע
חובם למנימ' לבינונית
ושלא בשבועה ויזבורית
ובשבועה פ"י א"ב בע"ח
דאבא לא גביא אלא
מזיבורית ובשבועה דלא
אפשש צריי כדן הבא
ליפרע מנכסי יתומים
ואי בע"ח דאחי היא
גביא מנייהו בינונית ושלא
דיבורה כדן בע"ח
שהיה ת"ש דברינא אגביה
לברתיה דר"א (ס) מר
בר"א זבורית ובשבועה
ש"מ בע"ח דאחי היא פ"י

ב) צ"ל ממר צריה דר"א צינות ועל צבועה מנכיה דרב סמא צריה דר"א ויצורית צבועה וכו'.